

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

Έτος Β - ΙΟΥΛΙΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2003 - Άριθ. Φύλλου 11-13

Όπου επικρατεί ή λογική, υπάρχει έλπίδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΚΗ;

Πολλά λέγονται και γράφονται τα τελευταία χρόνια για την πνευματική ζωή. Πολλά Πατερικά βιβλία κυκλοφορούν με κατανυκτικές και καθοδηγητικές όμιλίες, με έρμηνείες τών Αγ. Γραφών, με νηπτική θεολογία. Και πολλοί είναι αυτοί που τα διαβάζουν, με όρεξη, με πάθος. Και τα συζητούν, σε θρησκευτικά αλλά και σε κοσμικά περιβάλλοντα, με τρόπο που να δίνει την έντύπωση ότι ή εποχή μας χαρακτηρίζεται από ιδιαίτερη θρησκευτικότητα και δίψα για την πνευματική ζωή.

Όμως, τα φαινόμενα άπατούν! Άπατούν εκείνους που άρκοῦνται στην έκ πρώτης όψεως θέα τους. Έκείνους που βιάζονται να βγάλουν αισιόδοξα συμπεράσματα χωρίς να λάβουν υπ' όψη τους όλες τις παραμέτρους, όλα τα «σημεία

των καιρών».

Βέβαια, υπάρχουν σήμερα, αρκετοί που διψούν για την Άλήθεια και σπεύδουν, όπου βρουν άληθινούς ποιμένες του Χριστού, να μαθητεύσουν κοντά τους. Όμως, ένας μεγάλος άριθμός "θρησκευομένων" άνθρωπων άποτελεί αντικείμενο ειδικής μελέτης, καθ' ότι παρουσιάζει έκδηλώσεις και συμπτώματα άλλοφροσύνης.

Άλλοι άπ' αυτούς κρεμοῦν στο λαιμό τους τεράστιους σταυρούς και βάζουν στα χέρια τους κομποσχοίνια σαν βραχιολάκια για να τους φέρουν γούρι, έτσι για τὸ καλό, χωρίς, όμως, να έχουν καρμιά άλλη σχέση με την Έκκλησία, χωρίς να προσέχουν την προσωπική τους ζωή, χωρίς να λογαριάζουν τις έπιπτώσεις τών σαρκικῶν καταχρήσεων και τών παρεκτροπῶν, χωρίς να ενδιαφέρονται για τις

όδηγίες του Χριστού, που μᾶς ἔδωσε μὲ τὸ Εὐαγγέλιό Του.

Ἄλλοι, πάλι, πού δείχνουν νὰ ἐνδιαφέρονται λίγο περισσότερο γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ ἐκκλησιάζονται, ἴσως καὶ νὰ νηστεύουν κάποιες μέρες τῆς δικῆς τους ἐπιλογῆς(!), ἔχουν τελείως κλειστὰ τ' αὐτιά τους στὶς οδηγίες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ποιμένων Της. Μάλιστα, ἐκδηλώνονται κάποιες φορές μὲ τάσεις αὐταρέσκειας καὶ ὑπεροχῆς, συμπεριφερόμενοι στοὺς Ἱερεῖς σὰν νὰ πρόκειται γιὰ σερβιτόρους, πού εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκτελοῦν τὶς παραγγελίες τῶν “πελατῶν” χωρὶς νὰ τοὺς ἀναγνωρίζουν τὸ δικαίωμα νὰ κάνουν μιὰ παρατήρηση ἢ ἔστω νὰ δώσουν μιὰ ἀπλὴ συμβουλή!

Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες τὸ ἔργο τῶν ποιμένων εἶναι πολὺ δύσκολο. Γιατὶ πρέπει πρῶτα νὰ **λογικέψουν τὸ ποίμνιο**, νὰ τὸ μάθουν καλοὺς τρόπους (γιατὶ καὶ αὐτοὶ σπανίζουν στὶς μέρες μας) καὶ ὕστερα νὰ τὸ διδάξουν πνευματικὴ ζωὴ.

Πῶς νὰ διδαχθῆ πνευματικὴ ζωὴ μιὰ μητέρα, πού κρατάει στὴν ἀγκαλιὰ τὸ παιδί της νὰ οὐρλιάζει, τὴν ὥρα πού κηρύττει ὁ λειτουργὸς καὶ δὲν τὸ ἀπομακρύνει λίγο ἀλλὰ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν κατάσταση πού δημιουργεῖται, ἀρκεῖ νὰ μὴ χάσῃ τὴ σειρά της μπροστὰ στὴν Ὁραία Πύλη ὥστε νὰ τὸ κοινωνήσῃ πρώτη; Ἄραγε, θὰ μπορούσε νὰ δείξῃ τὴν ἴδια ἀδιαφορία σὲ μιὰ αἴθουσα θεάτρου ἢ κινηματογράφου, ἢ, μήπως στὴν Ἐκκλησία δὲν χρειάζεται νὰ δείχνουμε τόσο σεβασμὸ, ὅσο, τοῦλάχιστον, στὸ θέατρο;

Πῶς νὰ διδαχθῆ πνευματικὴ ζωὴ μιὰ μητέρα, πού ἀφήνει τὸ μικρὸ παιδάκι της νὰ “ἀλωνίζει” ἀνενόχλητο στὸ Ναὸ τὴν ὥρα τῆς Θ. Λειτουργίας ἢ τῶν ἱερῶν Μυστηρίων, ἀναστατώνοντας τὸ ἐκκλησίασμα, ἀφοῦ αὐτὴ στερεῖται τῆς ἀπλῆς λογικῆς καὶ πιστεύει πῶς τὸ φέρνει στὴν Ἐκκλησία γιὰ νὰ συνηθίσῃ στὴν... εὐλάβεια;

Δὲν σκέπτεται αὐτὴ ἡ χριστιανὴ, πῶς τὸ παιδάκι της συμπεριφέρεται στὴν Ἐκκλησία ὅπως στὴν Παιδικὴ Χαρά, ἄρα δὲν μαθαίνει **ἀπολύτως τίποτε** καὶ κάποια στιγμή, πού θὰ μεγαλώσῃ, ἀφοῦ δὲν ἔμαθε τίποτε, μᾶλλον ἀφοῦ ἔμαθε τὴν ἀσέβεια, δὲν θὰ ξαναπατήσῃ στὴν Ἐκκλησία, παρεκτὸς σὲ κάποια θρησκευτικο-κοινωνικὰ γεγονότα, γιὰ νὰ συμπεριφέρεται καὶ τότε μὲ τὴν ἴδια ἀνευλάβεια, ἀνυποψίαστος γιὰ τὸ πού βρίσκεται;

Πῶς νὰ διδαχθῆ πνευματικὴ ζωὴ αὐτὸς πού “ἀπειλεῖ” τὸν Ἱερέα πῶς δὲν θὰ ξαναπατήσῃ στὴν Ἐκκλησία, ἐπειδὴ ὁ Ἱερεὺς τὸν συμβούλευσε μὲ ἀγάπη πῶς αὐτὸ πού κάνει δὲν εἶναι σωστό; Πῶς νὰ διδαχθῆ πνευματικὴ ζωὴ ἓνας ἄνθρωπος πού δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀξία τῆς

Ἐκκλησίας καὶ τῆ δικῆ του ἀναξιοσύνη καὶ ἀθλιότητα, ἀλλὰ θεωρεῖ πὼς ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκη τῆ δικῆ του παρουσία, ὅπως τὰ καταστήματα ἔχουν ἀνάγκη τοὺς πελάτες τους;

Πὼς νὰ διδαχθῆ πνευματικὴ ζωὴ αὐτὸς ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ τὸν “ἐπαγγελματία” παπὰ (γιατὶ ὑπάρχουν, δυστυχῶς, καὶ τέτοιοι) ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Ἱερέα τοῦ Χριστοῦ; Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχει τόση τύφλωση, ποὺ ἐξισώνει ὅλους τοὺς Ἱερεῖς ἐπειδὴ ὁ Ἱερέας τοῦ χωριοῦ του συνέπεσε νὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς χειρότερους καὶ τοὺς πιὸ ἀμόρφωτους κατοίκους, εἶναι δυνατόν νὰ ἀκούσῃ τὶς συμβουλὲς καὶ ὁδηγίους ἐνὸς γνησίου, εὐλαβοῦς καὶ μορφωμένου ποιμένος;

Πὼς νὰ διδαχθῆ πνευματικὴ ζωὴ αὐτὸς ποὺ δὲν λογαριάζει οὔτε τὰ τελούμενα κατὰ τῆ Θ. Λειτουργία, οὔτε τὰ ὅσα λέγονται στὸ κήρυγμα, οὔτε ἔχει ἐτοιμασθεῖ γιὰ νὰ κοινωνήσῃ, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ, μὲ ἰταμότητα πρὶν τελειώσῃ ἡ Θ. Λειτουργία, νὰ πάρῃ, ἀπὸ τὸ παγκάρι καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ἱερέως, τὸ ἀντίδωρο, τὸ ὁποῖο θεωρεῖ ὡς τὸ ὑψίστο τεκμήριον θρησκευτικότητος(!) καὶ μοναδικό... ἡρεμιστικό του;

Πὼς νὰ διδαχθῆ πνευματικὴ ζωὴ αὐτὸς ποὺ δὲν σὲ ἀκούει κἄν, ὅ,τι καὶ ἂν λές. Αὐτὸς ποὺ σπρώχνει τοὺς πιστοὺς γιὰ νὰ βγῆ μπροστὰ τους σὰν ἐξυπνάκιας καὶ νὰ κοινωνήσῃ πρῶτος, ὅπως κάνει στὴ Λαϊκὴ Ἀγορά;

Πὼς νὰ διδαχθοῦν πνευματικὴ ζωὴ κάποιες γυναῖκες, ποὺ τρέχουν καὶ σπρώχνουν τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ πάρουν πρῶτες ἀντίδωρο, γιατί τάχα βιάζονται καὶ ὕστερα, μετὰ τὸ τέλος τῆς Λειτουργίας, τὶς βλέπεις νὰ στέκονται στὰ σκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ συζητοῦν μὲ τὶς ὄρες;

Πὼς νὰ διδαχθῆ πνευματικὴ ζωὴ αὐτὸς ποὺ πλησιάζει τὴν Ἐκκλησία μὲ ἀπαίτηση, σὰν νὰ εἶναι ὑποχρεωμένη ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ Ἱερεῖς τῆς νὰ εἶναι στὶς διαταγές του;

Πὼς νὰ διδαχθοῦν κάποιοι ἄποροι πνευματικὴ ζωὴ, ὅταν δὲν ἔχουν τὴ λογικὴ καὶ τὴ σεμνότητα νὰ ζητήσουν μὲ ἀξιοπρέπεια οἰκονομικὴ ἐνίσχυση ἀλλὰ ἀπαιτοῦν μὲ θρασύτητα τὴ βοήθεια τῆς Ἐκκλησίας, σὰν νὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία ὑποχρεωμένη γι’ αὐτό, ἢ, σὰν νὰ ἔχη πρωταρχικὸ σκοπὸ νὰ λύνη κοινωνικὰ καὶ βιοτικὰ προβλήματα;

Ποιὸς ἀνέθρεψε τὸν λαὸ μας μὲ τόσο θρησκευτικὸ λαϊκισμό ὥστε νὰ μὴ μπορῆ κανεὶς νὰ τὸν φέρῃ στὰ συγκαλά του; Μήπως φταῖμε πρωταρχικὰ ἐμεῖς οἱ ποιμένες, ποὺ συμπεριφερόμαστε στοὺς πιστοὺς μὲ δουλοπρέπεια καὶ γλοιώδη τρόπο γιὰ νὰ τοὺς ἀποσπάσουμε ὑλικά ὠφέλη καὶ ἔτσι τοὺς δώσαμε τὴν ἐντύπωση πὼς εἴμαστε μαγαζάτορες

καὶ ὄχι δάσκαλοι καὶ ἔχουμε ἀνάγκη τὴν “πελατεία” καὶ τὸν ὀβολό της;

“Ὅλοι ἔχουμε εὐθύνη καὶ ὅλοι πρέπει νὰ λογικευθοῦμε γιὰ νὰ προχωρήσουμε λίγο πρὸ μπροστά. Οἱ γεμᾶτες Ἐκκλησίες δὲν εἶναι πάντοτε τεκμήριο προόδου, γιὰτὶ ἡ πνευματικότητα δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πλῆθος ἀλλὰ ἀπὸ τὴν παρουσία «λογικῶν προβάτων».

Ὁ Χριστὸς μᾶς ξεκαθάρισε πὼς ὅσο «οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰσίν» (Λουκ.16,8-9), τόσο οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ ἔχουν πνευματικὴ πρόοδο.

Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔχουν θρησκευτικότητα, ἔχουν, ὅμως, λογική. Αὐτοὶ ἔχουν ἐλπίδα. Καὶ μᾶς γεμίζουν ἐλπίδα. Γιὰτὶ, ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ λογική, ὑπάρχει ἐλπίδα. Ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ λογική, ὑπάρχει ἀνοικτὸς ὀρίζοντας, ἀνοικτὴ προοπτική. Ὑπάρχει ἡ προσδοκία τῆς πνευματικῆς ἀναστάσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ λογικὴ σκέψη εἶναι προϋπόθεση τῆς θεολογικῆς σκέψεως, ἡ προϋπόθεση τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἡ ἀπουσία τῆς λογικῆς εἶναι ἡ προϋπόθεση τῆς συγχύσεως, τῆς ἀλλοφροσύνης καὶ τῆς δεισιδαιμονίας.

Μήπως, ἄραγε, αὐτὸ καθρεφτίζει τὴν ἐποχὴ μας;

Πρωτ. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης